

Prijatelji, prilizovalci in častilci so ga dolgo zaman iskali. Bili so prepričani, da je kralj s tako občutljivim srcem obupal zaradi materine smrti. Ni mogel prebiti tolike bolečine. Po dolgem iskanju so ga našli v pusti, gozdni samoti tako zapuščenega, da so ga komaj spoznali. Toda kralj Milozvan je bil zdrav. Materina nenadna smrt je zatrla v njem vse slabe kalī, še več: njena smrt je zbudila proti strastem odpor in moč, da jih je lahko zmagoval.

Na tihem se je vrnil v prestolico, ostal oče svoji družini, oče svojim državljanom in mož beseda svoji materi. Spomin nanjo mu je bil Kerub z ognjenim mečem, ki mu je branil povratek v greh. Takoj po materini smrti je ukazal objaviti po širni državi: »Nevredni sin kraljice Vere, Milozvan, naznanjam vsem in vsakemu, da je bila moja mati ne le kraljica po rodu in imenu, marveč tudi kraljica največje in najnesebičnejše materinske ljubézni, kar jih je živelo kdaj pod solncem: žrtvovala je zame razuzdanca naposled celo svoje življenje. Prisezam ob njenem spominu, da njena največja žrtev zame ni bila zaman; hočem je biti vreden.«

Povestnica Devete dežele ne sporoča, da bi bil Milozvan še kdaj zagazil v stare grehe. Knjiga omenja le dobro o njem in končuje, da je zaslužil ime »milozvani Milozvan«, ker je bil dober in pravičen.

Moj grob.

Na gričku pri svetem Šmiheli,
tam božji razteza se vrt,
tam bodo pod zemljo me deli,
ko vzame življenje mi smrt.

Povesti in pesmi je pisal,
lepo nam je sviral in pel,
življenje krepostno je risal,
kot oče nad nami bedel!

Tam mimo bo mladež hodila,
iz šole in v šolo gredoč,
namé se bo misel dramila:
»Tod hodil je Janko nekoč!«

Ni srečen pač on bil nikoli,
usode ga tepel je bič,
premnoge občutil je boli,
priznanja, hvaležnosti — nič!

Kako nas je ljubil goreče,
med nami sam bil je otrok,
mar bilo mu naše je sreče,
na daleč bil znan je okrog!

Ostal je sam samcat na sveti,
izgubil je svojce in dom
in moral je, žal, doživeti
najkrásnejših nadej polom.

Zdaj v hladni gomili tu spava,
mir našel tu stari je mož,
spominu njegovemu slava,
grob dičimo z venci mu rož!

Janko Leban.

